

Hvor bølgen larmer højt fra sø

Hvor bølgen larmer højt fra sø
om Danmarks gamle rige,
hvor bøgen kranser land og ø,
som uskyld slettens pige:
der er min elskte fødestavn,
der jubler jeg i mit Danmarks navn,
Thi der er godt at være.

I Danmark knejser intet fjeld,
ej gemme stolte bjerge
det røde guld til ladheds træ,
ej jern til vældigt værge;
men gullet rigt på marken gror,
og jernets kraft i armen bor,
uvæbnet har den værge.

O, strål for øjet uforsagt,
du præg af nordens stempel!
Et ord, et håndslag være pagt,
og barmen troskabs tempel!
Ja, troskab, du est Danmarks værn,
du est et skjold af hærdet jern,
du est vort Dannevirke!

O, Dannebrog, vort himmelflag,
tilånd os mod og styrke!
Vift højt mod sky i blodigt slag,
spred lys i kampens mørke!
Fra oven har en stemme talt:
du ned til os fra himlen faldt
og skal til himlen hæves!

O, Danmark! Du vort alt, vor lyst,
Du væld af livets goder!
Dybt lever du i sønners bryst,
Du ædle, hulde moder!
Gud signe dig, vort fødeland!
Gud signe kongen og hver mand,
Som elsker dig af hjertet!

Chr. Wilster